מבזק מס
מספר 1128
29 באוקטובר 2026

Artzi Hiba Cohen
TAX SOLUTIONS Ltd.
ארצי, חיבה, כהן
פתרונות מיסוי בע"מ
Web site: www.ahec-tax.co.il
E - mail: ahec@ahec-tax.co.il

מיסוי ישראלי: הלכה בעליון - ניכוי דיבידנד מהפסד הון (ס' 94ג)

חברים נכבדים אנו מתכבדים לפרסם בזאת את מבזק מס מספר 1128

מיסוי ישראלי
הלכה בעליון - ניכוי דיבידנד מהפסד הון (ס' 94ג)

מיסוי בינלאומי
שקיפות ההכנסה - ושקיפות המס

האמור במבזק זה, אינו מהווה חוות דעת, סקירת הדין הרלוונטי או ייעוץ מקצועי

בכבוד רב,
ארצי, חיבה, כהן
פתרונות מיסוי בע"מ

רקע

ביום 15.10.2026 ניתן פסק דינו של בית המשפט העליון בעניין אלדר נכסים בע"מ (ע"א 9215/23 וע"א 9215-1/23) (להלן: "החברה"), שעסק בפרשנות סעיף 94ג לפקודת מס הכנסה, ובפרט בשאלה האם יש להפחית מהפסד ההון במכירת מניות גם דיבידנד שמקורו ברווחים שנצברו בחברה לאחר רכישת המניות. בי"מ העליון הפך את החלטת ועדת הערר במחוזי וקבע כי סעיף 94ג לפקודה יוחל ככתבו וכלשונו.

ועדת הערר מיום 11.9.2023 (ו"ע 6650-09-20) - **הדיון במחוזי**

עניינו של הערר בשומות מס שבח שהוציא המשיב לחברה (להלן: "העוררת") בשל מכירת מניות של חברת בת (להלן: "חברת הבת"), הנחשבת איגוד מקרקעין, שנרכשו בשני מועדים, בשאלת דרך חישוב השבח ויישום הוראות סעיף 94ג.

עובדות:

מחצית ממניות חברת הבת הוקצו לעוררת עם הקמתה בשנת 1987 בתמורה ל- 5 מיליוני ₪. והמחצית האחרת נרכשה מחברת שופרסל בשנת 2008, בעלות של כ- 163.4 מיליון ₪.

בינואר 2018 מכרה העוררת מחצית מהון המניות של חברת הבת לחברת ביג מרכזי קניות בע"מ, בתמורה לכ-124.8 מיליון ₪.

בשנים 2016 ו-2017 חילקה חברת הבת לחברה דיבידנדים בסך 27.2 מיליון ש"ח ו-31 מיליון ש"ח, בהתאמה. מקורם היה ברווחים שוטפים ובשנים קודמות (2015-2017), לרבות רווחי שערוך מקרקעין.

החברה חישבה את תוצאת המס ממכירת המניות כמקשה אחת, ואילו מסמ"ק חישב אותה בנפרד לכל שכבת רכישה (1987,2008).

בחישוב הנפרד נוצר שבח בגין המניות שנרכשו בשנת 1987 והפסד בגין המניות שנרכשו בשנת 2008.

המנהל סירב להתיר את קיזוז ההפסד, בין היתר לנוכח סעיף 94ג לפקודה והדיבידנדים שחולקו ב-24 החודשים שקדמו למכירה.

במסגרת הערר נדונו שלוש מחלוקות: האם יש לחשב את תוצאת המס כמקשה אחת או בנפרד לכל שכבת רכישה; האם ניתן לקזז את ההפסד שנוצר בשכבה אחת כנגד השבח בשכבה האחרת, לנוכח סעיף 94ג; וככל שלא ניתן לקזז את ההפסד, האם יש לייחס את עלות המניות לפי שיטת (LIFO) ולא לפי ייחוס יחסי.

מבזק זה יתמקד בסוגיה השנייה בלבד - פרשנות סעיף 94ג לפקודת מס הכנסה.

ועדת הערר קבעה בהתאם לנסיבות המקרה כי יש לפרש את סעיף 94ג לפקודה כך שהדיבידנד שיופחת מהפסד ההון יהיה רק דיבידנד שמקורו ברווחים שנצברו בחברה **לפני מועד רכישת המניות**.

זאת, אף שלשון הסעיף אינה כוללת הבחנה מפורשת בין רווחים שנצברו לפני רכישת המניות לבין רווחים שנצברו לאחריה.

לגישת ועדת הערר, החלת הסעיף גם על דיבידנד שמקורו ברווחים שנצברו לאחר הרכישה עלולה להביא לשלילת הפסד הון כלכלי אמיתי, שאינו נובע מפעולה מלאכותית של הנישום, אלא מירידה בשווי החברה. ואף נתנה דוגמא לצורך המחשה:

חברת אם השקיעה 100 מיליון ₪ בחברת בת בתחילת 2021.

בשנים 2021-2022 צברה חברת הבת רווחים לאחר מס בסך 15 מיליון ש"ח, שחולקו כדיבידנד בתחילת 2023.

ביוני 2023 מכרה חברת האם את מניותיה תמורת 90 מיליון ש"ח, בהפסד הון של 10 מיליון ש"ח, שנבע מירידת ערך הנדל"ן המסחרי.

לפי הגישה המצמצמת, הדיבידנד משקף רווחים שנוצרו בתקופת ההחזקה, ואילו ההפסד נובע מירידת ערך הנכס.

לכן, שלילת ההפסד עלולה להביא למיסוי יתר, שכן אין מדובר בהכרח בהפסד מלאכותי שנוצר באמצעות חלוקת רווחים שנצברו לפני הרכישה.

בית המשפט העליון

בית המשפט העליון הביע עמדה מפורשת לפיה יש לקרא את החוק בהתאם ללשונו הכתובה, וכי הביטוי "דיבידנד" מתייחס לכל דיבידנד שחולק בתקופה זו, ללא קשר למועד צבירת הרווחים בחברה.

המחוקק היה מודע לכך שקביעת תקופת זמן קשיחה של 24 חודשים היא מנגנון טכני. מנגנון שמחד אכן עלול "לתפוס ברשת" גם עסקאות לגיטימיות שאין בהן כוונה לתכנון מס מלאכותי.
עם זאת, זוהי בחירה מודעת של המחוקק שנועדה לייצר ודאות ובית המשפט אינו רשאי להחליף את שיקול דעתו של המחוקק ולשנות את קווי התיחום של הסעיף.

בשורה התחתונה- בי"מ העליון העדיף את עקרון הוודאות המשפטית ואת לשונו הברורה של החוק על פני הניסיון של המחוזי לעשות "צדק כלכלי" בנסיבות המקרה.

התייחסותנו

הן סעיף 94ב והן סעיף 94ג לפקודה עוסקים בהתאמות מיוחדות של תמורות בעת מכירת מניות במטרה למנוע מניפולציות מס, כפל מס או יצירת "הפסד יש מאיין".

- **סעיף 94ב (רווחים ראויים לחלוקה - רר"ל):** קובע כי בעת מכירת מניות של חברה, חלק מרווח ההון שנובע מרווחים צבורים וראויים לחלוקה שלא חולקו יסווג כ"דיבידנד" ולא כרווח הון. מטרתו היא ליצור אדישות בין משיכת דיבידנד לפני המכירה לבין מכירת המניות יחד עם הרווחים.
- **סעיף 94ג (הפחתת הדיבידנד מסכום הפסד ההון):** קובע שכאשר חבר בני אדם מוכר מניה ונוצר מכך **הפסד הון**, יופחת מסכום הפסד ההון סכום של דיבידנד שקיבל אותו חבר בני אדם בשל אותה מניה במהלך **24 החודשים שקדמו למכירה** (בתנאי שלא שולם עליו מס בשיעור של 15% או יותר). הרציונל הוא שחלוקת דיבידנד מקטינה באופן מלאכותי או טבעי את שווי המניה, ואלמלא הסעיף, המוכר היה יכול "לייצר" הפסד הון לצורך קיזוזים לאחר שקיבל דיבידנד.

נקודת ההשקה ביניהם:

- **מניעת כפל מס או עיוותים:** בשילוב של השניים, המחוקק מנסה למנוע מצבים שבהם חברות מחלקות דיבידנדים בסמוך למכירה או מנצלות מבני אחזקה כדי לשחק בין סיווגי רווח הון לדיבידנד.
- **הבעיה הפרקטית (כפל מס)-** כפי שעלה בפסיקה במחוזי לעיל הפעלת סעיף 94ג ככתבו וכלשונו - המפחית **כל** דיבידנד מבלי לבחון האם מדובר ברווחים שכבר חויבו במס במסגרת סעיף 94ב או רווחים אמיתיים – עלול ליצור עיוותי מס וכפל מס.

אם ננסה להחיל את מהות סעיף 94ב על מקרה אלדר הנדון לעיל, לכאורה אם לא היה מחולק דיבידנד טרם המכירה בהיקף של כ 60 מלש"ח, הרי שתמורת המכירה היתה גדלה בסכום זה.

אזי היה נוצר רווח הון, ממנו ניתן היה להפחית את העודפים שלא חולקו (רר"ל) הזכאים למס בשיעור סעיף 126(ב) לפקודה, קרי אפס.

ואילו במקרה אלדר, כיון שהסכום נמשך טרם העסקה, ונוצר הפסד הון, עקב סעיף 94ג - תואם הפסד ההון ומגן המס שלו "נאכל".
כלומר נוצרה חוסר סימטריה.

לסיכום,

הערה חשובה שלא נדונה במבזק מס זה אך מעוררת דיון - האם יש לבחון כלכלית את סעיף 94ג במידה ומדובר ברווחי שערוך, שלא שולם בגינם מס חברות.

מכל האמור לעיל, טרם עסקת מכירת מניות, בחברות רגילות/איגודי מקרקעין, בכל מבנה החזקה ישירה/באמצעות חברות בנות, יש להגיע לייעוץ מס ולהיערך למהלך באופן אסטרטגי מיסויי תוך שקלול השלכות מס של סוגיות רבות, לרבות אל שעלו במבזק מס זה.
למשרדנו מומחיות ונסיון רב בליווי עסקאות מכירה.

לפרטים נוספים ניתן לפנות לרו"ח (משפטן) בועז כהן ולרו"ח (משפטנית) ענבל שני, ממשרדנו.

האמור במבזק זה, אינו מהווה חוות דעת, סקירת הדין הרלוונטי או ייעוץ מקצועי

בכבוד רב,
ארצי, חיבה, כהן
פתרונות מיסוי בע"מ

מיסוי בינלאומי: שקיפות ההכנסה - ושקיפות המס

החלטת מיסוי 5257/26 שפורסמה לאחרונה על ידי רשות המסים עוסקת באחד ממבני ההחזקה הנפוצים והחשובים ביותר בתחום המיסוי הבינלאומי של יחידים ישראלים המחזיקים השקעות בנכסים שונים בארצות הברית.

מדובר בהחלטה בעלת חשיבות מעשית רבה, שכן היא מספקת לראשונה אשרור מפורש למבנה שבו נעשה שימוש נרחב במשך שנים ארוכות לצורך החזקת נכסים אמריקאיים באמצעות חברה משפחתית ישראלית, ובפרט כאשר אחת המטרות, בין היתר, היא הפחתת החשיפה למס עיזבון אמריקאי.

לצד זאת, ההחלטה כוללת מגבלה משמעותית ביחס להיקף הזיכוי ממסי חוץ, מגבלה המעוררת שאלות מקצועיות רבות ואשר השלכותיה עשויות לחרוג הרבה מעבר לעובדות הקונקרטיות שנדונו בהחלטה.

במקרה שנדון, יחיד תושב ישראל השקיע והחזיק בזכויות בקרנות השקעה פרטיות בארצות הברית. הנישום ביקש להעביר את השקעותיו לחברה ישראלית חדשה שבבעלותו המלאה, אשר תסווג כחברה משפחתית (קרי, חברה שקופה) לצורכי מס בישראל. ההעברה תוכננה להתבצע במסגרת הוראות שינוי המבנה שבפקודת מס הכנסה, כך שלא תיצור אירוע מס בישראל.

במקביל, לצורכי מס בארצות הברית, החברה הישראלית תוכננה להיות מסווגת כתאגיד אטום, כך שהיא תהיה הנישום האמריקאי אשר יחויב במס בגין ההכנסות והרווחים שינבעו מההשקעות בזכויות האמורות.

בישראל, לעומת זאת, תמשיך החברה להיות חברה משפחתית שקופה לצרכי מס, כך שהכנסותיה ייוחסו לנישום המייצג וימוסו ברמת היחיד.

זהו למעשה מבנה מוכר היטב בפרקטיקה המקצועית, אשר מיושם לעיתים קרובות על ידי משפחות ישראליות בעלות נכסי נדל"ן, חברות נדל"ן ותיקי השקעות בני"ע משמעותיים בארה"ב.

בדרך כלל המבנה האמור אינו נועד לחיסכון במס הכנסה אלא בין היתר ליצירת שכבת הגנה מפני מס עיזבון אמריקאי.

בהתאם לדין האמריקאי, יחיד שאינו אזרח ואינו תושב ארצות הברית עשוי להיות חייב במס עיזבון בשיעורים מדורגים של עד 40% ממכירת נכסים הנחשבים לנכסים אמריקאיים, ובכלל זה מניות בחברות אמריקאיות ונכסים נוספים בעלי זיקה אמריקאית (מעבר לפטור עד לשווי עיזבון של 60 אלפי דולר בלבד).

עם זאת, כאשר הנכסים מוחזקים באמצעות חברה זרה, הנכס המוחזק על ידי הבעלים היחיד אינו עוד הנכס האמריקאי עצמו אלא מניות של חברה זרה, אשר ככלל אינן נחשבות לנכס אמריקאי לצורכי מס עיזבון. מסיבה זו הפך המבנה לכלי מרכזי ויעיל בתכנון מס להעברת נכסים בין-דורי ובהגנה על עושר משפחתי.

מעניין לציין כי במקרה שנדון הנישום **לא ביקש** השקפה של החברה המשפחתית הישראלית לצורכי מס גם בארה"ב, אשר לכך יש יתרונות מסויימים במיסי ההכנסה ומס רווחי ההון החלים בארה"ב, אך נותרת מידה מסוימת של אי ודאות באשר להעדר תחולת מס העיזבון האמריקאי.

מניסיוננו, ולמרות היקף השימוש הרחב במבנים מסוג זה במשך שנים רבות, רשויות המס בארצות הברית טרם קראו תיגר באופן מהותי על מבנה החזקות שבו השקעה בנכס אמריקאי מוחזקת באמצעות תאגיד זר אמיתי אף שהוא ביקש להיחשב שקוף לצורכי מס בארה"ב.

יחד עם זאת, אין להתעלם מכך שהיעדר עמדה אמריקאית מפורשת בנושא מותיר חשיפה במקרה של שינוי גישה או בניסיון לטעון שבנסיבות מסוימות, ולצרכי הטלת מס עיזבון אמריקאי, יש להתעלם מהתאגיד הזר (קרי, החברה המשפחתית השקופה לצרכי מס בישראל) ולייחס את הבעלות בנכס ישירות ליחיד.

הסוגייה המרכזית בהחלטת המיסוי אינה נוגעת דווקא למס העיזבון אלא לזיכוי ממסי החוץ.

רשות המסים אישרה כי הנישום המייצג בחברה המשפחתית יהיה זכאי לזיכוי בגין המסים הזרים ששולמו בארצות הברית על ידי החברה המשפחתית הישראלית.

האמור במבזק זה, אינו מהווה חוות דעת, סקירת הדין הרלוונטי או ייעוץ מקצועי

בכבוד רב,
ארצי, חיבה, כהן
פתרונות מיסוי בע"מ

עצם ההכרה בזיכוי היא בעלת משמעות רבה, שכן ללא עמדה זו היה עלול להיווצר כפל מס משמעותי הנובע מכך שבארצות הברית הנישום הוא החברה ואילו בישראל הנישום הוא היחיד.

לדעתנו, נהיר כי כשם שבגופים שקופים ההכנסה מיוחסת לבעל הזכויות, כך ראוי שגם המס המוטל בגין אותה הכנסה ייוחס למי שחייב במס עליה. מצב זה שונה מן הנסיבות שנדונו בחוזר 5/2004, שבו הגוף שקוף לצורכי מס בארצות הברית (תאגיד מסוג LLC) אך אטום לצורכי מס בישראל; בענייננו, השקיפות בישראל היא שמביאה לייחוס ההכנסה לבעל הזכויות, וממילא מצדיקה את ייחוס מסי החוץ אליו לצורך הזיכוי.

אולם בצד ההכרה בזיכוי קבעה רשות המסים **מגבלה משמעותית**: היקף הזיכוי לא יעלה על סכום המס הזר שהיה ניתן לזיכוי אילו היחיד עצמו היה מחזיק בנכס במישרין. במילים אחרות, אף אם החברה המשפחתית שילמה בפועל מס גבוה יותר בארצות הברית בגין הכנסותיה מהנכסים, הזיכוי בישראל עשוי להיות מוגבל למס שהיה חל לו ההשקעה הייתה מוחזקת ישירות על ידי היחיד בהתאם להוראות האמנה בין ישראל לארה"ב.

לטעמנו, מדובר במגבלה שאינה מובנת מאליה כלל ועיקר ועלינו לתת לה תשומת לב יתרה. כך למשל, ניתן להעלות על הדעת מצב שבו רווח הון ממכירת השקעה אמריקאית ממוסה בארצות הברית במס חברות בשיעור של 21%, ולאחר מכן חל גם מס סניף בשיעור של 12.5%. מבחינה כלכלית, מס הסניף האפקטיבי מוסיף כ-9% נוספים, כך שסך נטל המס האמריקאי יתקרב ל-30%. מנגד, בישראל עשוי היחיד להיות חייב במס רווח הון לרבות מס יסף בשיעור של 30%. אם רשות המסים תכיר בזיכוי של 21% בלבד, בעוד שכ-9% מס נוספים ששולמו בפועל לא יוכרו (כיוון שמס סניף לא חל על יחיד שמחזיק בנכסים כאמור), עלול להיווצר כפל מס ממשי, אף שהמס הזר שולם בפועל ואין חולק על כך שמדובר בנטל מס אמיתי.

בהקשר זה ראוי לציין כי החלטת המיסוי אינה כוללת התייחסות מפורשת השוללת זיכוי בגין מס הסניף האמריקאי. אמנם מכלול ההנמקות עשוי להוביל לתוצאה זו בנסיבות מסוימות, אולם היעדר התייחסות מפורשת מותיר מרחב פרשני מסוים. מבחינה מקצועית ומדיניות מס ראויה קשה להבין מדוע דווקא מס ששולם בפועל ואשר מהווה חלק אינטגרלי מנטל המס הכולל של החברה בגין הנכסים האמורים לא יובא בחשבון לצורכי זיכוי ממס זר בישראל.

מן העבר השני, נראה כי רשות המסים לא הלכה עד הסוף בגישה המחמירה ביותר האפשרית. ההשוואה שנקבעה בהחלטה היא למס שהיה חל על יחיד בהתאם להוראות האמנה, ולא למס שהיה נגבה מיחיד לפי הדין הפנימי של ארצות הברית. בהנחה שזו הפרשנות שיש ליתן להחלטת המיסוי, הרי שהיא בעלת משמעות מעשית ומהותית.

לרוב, שיעור המס החל על יחיד בהתאם להוראות האמנה **גבוה יותר** משיעור המס שהיה מנוכה לחברה, או לפחות אינו נמוך ממנו. לפיכך, במרבית המקרים לא צפויים פערים משמעותיים בין המס ששולם בחו"ל לבין הזיכוי שיינתן בישראל על פי הוראות האמנה לבדן.

סוגיה מעניינת נוספת היא האם מדובר בכלל ייחודי להשקעות בארה"ב או בעיקרון רחב יותר.

אף שההחלטה עוסקת בהשקעות בנכסים אמריקאיים ובפערי סיווג המוכרים בין ישראל לארה"ב, הנימוק שנקבע על ידי רשות המסים הוא עקרוני ואינו מוגבל לכאורה לארצות הברית בלבד.

לדעתנו, ניתן להניח שרשות המסים תבקש להחיל את אותו עיקרון גם במקרים של השקעות במדינות אחרות בעולם, בכל מקום שבו קיים פער בין זהות הנישום בישראל לבין זהות הנישום במדינת המקור.

המשמעות היא שהשפעת ההחלטה עשויה להיות רחבה הרבה יותר מהמקרה הספציפי שנדון בה.

ניתן לתת כדוגמא את השותפויות החייבות במס כחברה בספרד וביוון או אף שותפות אמריקאית אשר בחרה להיחשב כאטומה לצרכי מס בארה"ב במסגרת כללי ה- CHECK THE BOX.

עם זאת, כל עוד רשות המסים לא קבעה כי הזיכוי ממס זר יוגבל למס שהיה משתלם לפי הדין הפנימי של מדינת המקור אילו היחיד היה מחזיק בנכס במישרין, אלא רק למס שהיה חל בהתאם להוראות האמנה, נראה כפי שהוסבר לעיל כי ברוב המקרים לא צפויות

האמור במבזק זה, אינו מהווה חוות דעת, סקירת הדין הרלוונטי או ייעוץ מקצועי

בכבוד רב,
ארצי, חיבה, כהן
פתרונות מיסוי בע"מ

תוצאות חריגות. עוד עולה השאלה האם אותה מגבלה תחול גם כאשר אין אמנת מס בין ישראל למדינת ההשקעה. לדעתנו, התשובה אינה מובנת מאליה. ההחלטה מבוססת על השוואה מפורשת לתוצאה שהייתה חלה בהתאם לאמנה. כאשר לא קיימת אמנה והמס הזר מנוכה בהתאם לדין הפנימי של מדינת המקור, קשה למצוא בסיס ברור לקביעה שיש להגביל את הזיכוי למס היפותטי שהיה חל על יחיד. סוגיה זו עשויה להתעורר בעתיד בהשקעות במדינות רבות אחרות, ואינה ייחודית להשקעות בארצות הברית.

החלטה זו משתלבת במגמה רחבה יותר של פסיקה והחלטות מיסוי שעסקו בפערי סיווג בין ישראל לבין ארצות הברית. כך למשל, ב**עמדה חייבת בדיווח מס' 82/2020** עסקה רשות המסים בהשלכות של פערי סיווג ובאופן יישום הוראות הזיכוי ממס זר.

באופן דומה, ב**החלטת מיסוי מס' 6839/16** נקבע כי כאשר חברה ישראלית אטומה בישראל אשר ביקשה להיחשב ישות שקופה בארה"ב, לא ניתן להחיל באופן אוטומטי את הוראות חוזר מס' 5/2004, שכן הנישום בארצות הברית הוא בעל המניות ואילו הנישום בישראל הוא החברה. באותו מקרה הכירה רשות המסים במנגנון של זיכוי עקיף במקרים המתאימים, תוך ייחוס המס ששולם על ידי היחיד בארה"ב לחברה לצורכי הזיכוי.

ניתן להבין כי הרציונל המרכזי מאחורי ההגבלות שנקבעו בהחלטות אלה הוא החשש מיצירת "זיכוי עודף" הנובע מפערי סיווג של ההכנסות בין המדינות. יחד עם זאת, במבנה של חברה משפחתית המשמשת בין היתר להגנה מפני מס עיזבון, החשש הזה פחות מובהק. החברה אינה מוקמת בדרך כלל לשם השגת יתרון במס הכנסה, אלא גם כדי להתמודד עם חשיפת מס העיזבון האמריקאי. מעבר לכך, ייתכנו מצבים שבהם דווקא המבנה התאגידי מוביל למס אמריקאי גבוה יותר מזה שהיה חל על החזקה ישירה.

בין היתר, הדבר עשוי לנבוע מהצורך לבחור בסיווג מסוים של החברה לצורכי המס האמריקאיים על מנת למנוע אירוע מס בעת העברת הנכסים לחברה הישראלית או כדי לשמר את היתרונות המבניים של המהלך. במקרים כאלה עדיין קשה להתעלם מכך שמדובר במס אמיתי ששולם בפועל.

לצד מבנה החברה המשפחתית, יש לזכור כי הסדר **הנאמנות** עשויה במקרים מסוימים להוות חלופה ראויה.

נאמנות שתוכננה כראוי יכולה לספק גם הגנה מפני מס עיזבון. הבחירה בין החזקה ישירה, חברה משפחתית, חברה רגילה או נאמנות חייבת להיעשות לאחר בחינה פרטנית של מכלול נסיבות ורצונות המשפחה, היקף הנכסים, סוג ההשקעות ויעדי התכנון ארוכי הטווח לרבות שיקולי מעבר בין דורי של הנכסים.

בסיכומו של דבר, החלטת המיסוי מהווה צעד נוסף להתפתחות חיובית וחשובה בנושא משום שהיא מעניקה לראשונה "גושפנקה" מפורשת למבנה החזקה נפוץ ומקובל של נכסים אמריקאיים באמצעות חברה משפחתית ישראלית אשר בין היתר יוצר הגנה מפני מס עיזבון. עם זאת, ההחלטה כוללת מגבלה חדשנית ביחס להיקף הזיכוי ממסי חוץ, אשר עלולה במקרים מסוימים להוביל באופן ריאלי לכפל מס. מנגד, העובדה שרשות המסים בחרה להשוות לתוצאה שהייתה חלה בהתאם לאמנה ולא בהתאם לדין הפנימי במדינת המקור, מצמצמת במידה רבה את היקף הבעיה ברוב המקרים המעשיים.

לפיכך, ההחלטה מספקת ודאות מבורכת ביחס למבנה עצמו, אך במקביל פותחת פתח לדיון מקצועי רחב בשאלת היקף הזיכוי הראוי במצבים של פערי סיווג בין מדינות.

לפרטים נוספים ניתן לפנות לרו"ח (עו"ד) גדי אלימי ולרו"ח (משפטנית) סאלי חדד גליבטר, ממשרדנו.

האמור במבזק זה, אינו מהווה חוות דעת, סקירת הדין הרלוונטי או ייעוץ מקצועי

בכבוד רב,
ארצי, חיבה, כהן
פתרונות מיסוי בע"מ